

Sygn. I C 2196/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : sekr. sądowy Katarzyna Czerwińska

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2016 r.

sprawy z powództwa : (...) Banku (...) S. A. w K.

przeciwko : A. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego A. S. na rzecz powoda (...) Banku (...) S. A. w K. kwotę 1.702,70 zł (jeden tysiąc siedemset dwa złote siedemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.492,03 zł (jeden tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt dwa złote trzy grosze) od dnia 17 czerwca 2015r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego A. S. na rzecz powoda (...) Banku (...) S. A. w K. kwotę 664,30 zł (sześćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 czerwca 2015r., złożonym w postępowaniu elektronicznym przeciwko A. S., powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie kwoty 1.702,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 czerwca 2015r. do dnia zapłaty od kwoty 1.492,03 zł oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 czerwca 2015r., sygn. akt VI Nc-e 1068838/15, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny orzekł zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów postępowania w wysokości 630,30 zł.

Pozwany A. S. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu wg norm przepisanych.

Na podstawie art. 505³⁶§1 kpc skuteczne wniesienie sprzeciwu przez pozwanego spowodowało utratę mocy nakazu zapłaty w całości i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu we Włocławku jako właściwemu.

Na rozprawie w dniu 23 lutego 2016r. pozwany A. S. oświadczył, że zgadza się z żądaniem pozwu, przy czym nie jest w stanie zapłacić żądanej kwoty, wniósł o rozłożenie dochodzonego roszczenia na raty z uwagi na bardzo trudną sytuację finansową.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 13 stycznia 2014r. pomiędzy A. S. a (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. została zawarta umowa o pożyczkę pieniężną nr (...), na mocy której Bank przyznał A. S. pożyczkę w łącznej wysokości 2.000 zł. Umowa została zawarta na czas od dnia zawarcia umowy tj. 13 stycznia 2014r. do dnia 11 stycznia 2016r. Oprocentowanie pożyczki było stałe i zostało ustalone na 12 % w stosunku rocznym. (pkt 4 umowy). Kwota pożyczki miała być spłacana w 24 miesięcznych

ratach kapitałowo-odsetkowych. Całkowity koszt pożyczki na dzień zawarcia umowy wyniósł 387,07 zł i obejmował: odsetki od łącznej kwoty pożyczki w kwocie 257,47 zł, miesięczną opłatę z tytułu udostępniania ubezpieczenia w ramach Programu ubezpieczeniowego (...) w kwocie 5,40 zł, łącznie 129,60 zł w całym okresie, na który została zawarta umowa. (pkt 7 umowy). Całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę wyniosła 2.387,07 zł. (pkt 9 umowy). Niespłacenie raty pożyczki w terminie ustalonym w umowie albo spłacenie jej w niepełnej wysokości powoduje uznanie niespłaconej należności za zadłużenie przeterminowane, od którego Bank pobiera odsetki podwyższone, które w dniu zawarcia umowy wynoszą 16 %. Wysokość odsetek podwyższonych obliczana jest w stosunku rocznym wg zmiennej stopy procentowej równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. (pkt. 15 i 16 umowy).

W związku z niewykonaniem przez pożyczkobiorcę zobowiązań wynikających z umowy, pożyczkobiorca będzie zobowiązany do poniesienia opłat za przygotowanie i wysłanie monitów i innych akcji upominawczych oraz opłat lub innych kosztów związanych z prowadzeniem działań mających na celu egzekucję zadłużenia. (pkt 33 umowy). Wszelkie pobierane przez Bank prowizje i opłaty wskazane w umowie zostały ustalone zgodnie z Tabelą Opłat i Prowizji. (pkt 34 umowy).

Dowód : okoliczności bezsporne; umowa o pożyczkę pieniężną – k. 27-29v; wyciąg z tabeli opłat i prowizji – k. 19-19v; ogólne warunki udzielania i spłaty pożyczek pieniężnych – k. 20-23

Pismem z dnia 23 lutego 2015r. powód wypowiedział pozwanemu A. S. umowę pożyczki pieniężnej z dnia 13 stycznia 2014r. z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, informując o wymagalności całego zadłużenia w kwocie 1.694,99 zł, w tym 715,13 zł zadłużenia przeterminowanego wraz z dalszymi odsetkami.

W dniu 17 czerwca 2015r. Bank wystawił wyciąg z ksiąg banku nr (...), w którym stwierdził, że na dzień wystawienia wyciągu, w księgach banku figuruje wymagalne zadłużenie pozwanego w kwocie 1.702,70 zł na którą składają się:

- kwota 1.492,03 zł z tytułu niespłaconego kapitału,
- kwota 107,20 zł z tytułu niespłaconych odsetek umownych, naliczonych od dnia zawarcia umowy (...).01.2014r. do dnia wymagalności umowy (...).04.2015r.,
- kwota 57,05 zł z tytułu niespłaconych odsetek za zwłokę, naliczonych od dnia niespłacenia przez kredytobiorcę należności w terminie ustalonym w umowie do dnia 16.06.2015r.,
- kwota 46,42 zł z tytułu niespłaconych opłat i prowizji.

Dalsze należne odsetki, począwszy od dnia 17.06.2015r. powinny być obliczane od kwoty 1.492,03 zł w wysokości odsetek ustawowych wg stopy procentowej obowiązującej w danym okresie.

Dowód: okoliczności bezsporne; wypowiedzenie – k. 15; informacje o naliczaniu odsetek i opłat z tytułu ubezpieczenia – k. 16-18; wyciąg z ksiąg banku – k. 30

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone do pozwu i przedłożone w toku postępowania dokumenty w postaci wypowiedzenia, sposobu naliczania odsetek i opłat, wyciągu z tabeli opłat i prowizji, ogólnych warunków udzielania i spłaty pożyczek pieniężnych, umowy o pożyczkę pieniężną, wyciągu z ksiąg banku. Sąd uznał powyższe dokumenty za wiarygodne, gdyż były jasne i kompletne. Ponadto ich prawdziwość nie została skutecznie zakwestionowana, a również Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich autentyczności.

W następstwie zawarcia umowy przez strony powstał stosunek zobowiązaniowy, do którego znajdują zastosowanie przepisy art. 720 – 724 k.c. Ponadto umowa pożyczki została uregulowana w przepisach ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011r. (t.j. Dz. U. Z 2014r., poz. 1497).

Przez umowę pożyczki pożyczkodawca zobowiązuje się przenieść na własność pożyczkobiorcy określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a pożyczkobiorca zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W ujęciu kodeksu cywilnego pożyczka jest umową konsensualną, polegającą na zgodnym oświadczeniu woli stron – dającego i biorącego pożyczkę, mocą którego dający zobowiązuje się przenieść na biorącego własność określonej ilości pieniędzy albo innych rzeczy oznaczonych co do gatunku, natomiast biorący zobowiązuje się zwrócić takie rzeczy, jakie otrzyma.

Powodowy Bank na podstawie zawartej umowy pożyczki zobowiązany był do przeniesienia na własność pozwanego kwoty 2.000 zł, a pozwany zobowiązał się zwrócić tę kwotę wraz z umownymi odsetkami i opłatami. Pozwany nie spełnił powyższego obowiązku.

Strona pozwana nie kwestionowała zawarcia umowy pożyczki, jak i przekazania na jego rzecz środków pieniężnych, wysokości zobowiązania z umowy pożyczki wynoszącego na dzień 17 czerwca 2015r. – 1.702,20 zł jak też i wysokości odsetek umownych za opóźnienie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że powództwo jest zasadne, w konsekwencji czego orzekł jak w pkt. 1 wyroku. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

Artykuł 320 kpc stanowi, że w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis zawiera szczególną zasadę wyrokowania, określaną jako "moratorium sędziego". Podstawą zastosowania przepisu jest wyłącznie uznanie sądu, że zachodzą szczególnie uzasadnione wypadki. Uprawnia on sąd także z urzędu do modyfikowania treści łączącego strony stosunku cywilnoprawnego (w inny sposób niż określa to treść tego stosunku). Według judykatury, rozkładając zasądzone świadczenia pieniężne na raty, sąd nie może - na podstawie art. 320 kpc - odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie; rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała składu siedmiu sędziów SN - zasada prawna z dnia 22 września 1970 r., III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61). Z uwagi na to, że przepis jest stosowany przez sąd fakultatywnie i z urzędu, nie zachodzi konieczność zamieszczania w sentencji rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku strony o zastosowanie art. 320 kpc. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie zaistniały szczególne okoliczności do zastosowania dobrodziejstwa art. 320 kpc.

Ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Bezspornie dłużnik-pozwany w sprawie A. S. pozostaje w trudnej sytuacji materialnej, na dzień orzekania pozostaje bez stałego źródła dochodu, jest na utrzymaniu matki. Zważyć jednak należy na fakt, że dłużnik przed wniesieniem sprawy do Sądu, jak i w toku postępowania sądowego sprawy do sądu nie poczynił starań o chociażby minimalne zadośćuczynienie roszczeniom powoda. Dług u powoda nie jest jedynym zobowiązaniem, które pozwany zaciągnął z tytułu kredytów i pożyczek, o czym w toku postępowania poinformował pozwany. Należy uznać, że pozwany, niezależnie od swojej trudnej sytuacji dość niefrasobliwie zaciągał zobowiązania. Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia zasądzzonego świadczenia jest możliwe tylko "w szczególnie uzasadnionych wypadkach". Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Nie można jednak w ocenie sądu zapominać o słusznym, uzasadnionym interesie wierzyciela. Sąd nie podziela stanowiska części doktryny, jakoby przesłanką do rozłożenia na raty i podstawę takiej decyzji sądu miałyby stanowić wyłącznie sytuacja majątkowa dłużnika pozwalająca na przyjęcie, że świadczenie stanowiłoby tytuł egzekucyjny bez szans na realizację. Sytuacja majątkowa i życiowa dłużnika może ulec zmianie, a

na dzień wyrokowania pozwanego nie stać na zapłacenie jakiegokolwiek raty na rzecz wierzyciela, co wyżej wykazano. Uprawnieniem powoda jest wystąpienie z wnioskiem o egzekucję świadczenia do komornika sądowego w wybranym przez siebie czasie, a wyrok nie zamyka stronom drogi do umownego ukształtowania zobowiązania w zakresie rozłożenia na raty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: koszt opłaty sądowej od pozwu w wysokości 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 647 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.